

lige og sydlige Nylland, blandt hvis Gjere der ikke er saa Tiendendere, som tillige ere Tiendejerere, idet de allerede for et Aarhundrede siden have købt deres Kirke- og Kongetiende, og naar henses til, hvad det er, Loven tilfater, skulde man tro, at de saa ogsaa kunde blive fri for Tiendestatten. Jeg er endog tilbøjelig til at tro, at de Tiendendere, der eje deres Kirketiende, ikke efter Ordlyden i § 8 i Loven nødvendigvis skulle indunder de Betingelser, som ellers stilles for Afløsning af Kirketiende, nemlig at der skal dannes et Fond eller tilvejebringes Kapital, hvis Rente kan være tiltrækkelig til Kirkens Vedligeholdelse og til Afholdelse af alle de øvrige Udgifter, som hvile paa Kirketienden. Men i dette Tilfælde er jo Kirketienden allerede afløst, og selv om man vil paalægge dem denne Forpligtelse, der vistnok efter Loven ikke kan paalægges dem, forekommer det mig dog, at man under alle Omstændigheder maatte lade dem være fri for at betale Statten. Thi Sikkerheden for, at de udføre de Forpligtelser, som paahvile dem, bliver ikke større, fordi man lader dem blive ved at betale Skat. Nu er det vel ikke noget overvættets stort Besøb, men det er dog altid noget. Jeg antager, at Skatten af hver af disse Tiender er henimod 50 Dre aarlig af hver 10 Tiendende Harkorn, og det er dog altid en Udgift. Hvis nu Loven har tilfattet at fri dem for den Udgift, ville de selvfølgelig ogsaa helst være fri for den. Loven tilfattet, at de skulle godtgøre for Ministeriet, at de selv ere Gjere af den Tiende, de skulle hde, men nu er Tilfældet det, at der paa disse Gæne er opstaaet ikke saa saa smaa Gjendomme, der er flere Gjendomme som have haft Hadelodder eller andre udhyttede Lodder, som de have solgt. Disse Lodder ere siden blevne behyggede og derved blevne selvstændige Gjendomme, ganske vist kun med et ringe Harkorn indtil et Hjerdinglar eller høist to Hjerdinglar. Disse Gjendomme ville nu ikke indlade sig paa at skaffe den Attest fra Pantebogen, som fordrer for at godtgøre, at de virkelig ere Gjere af deres Tiender. En saadan Attest koster 3 Kr. 90 Dre for hver af de smaa Gjendomme, hvad der er meget mere end Skatten, som kun vil udgøre 3-4 Dre aarlig. Det ville de naturligvis ikke, men det vil saa igen være en Hindring for de øvrige Gjendomsbestodere, naar disse ville være fri for at betale Statter af Tienden. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Landbrugsminister, der desværre ikke er til Stede, om Ministeren ikke kunde finde en anden Form, hvorved det kunde konstateres, at de vedkommende ere Gjere af Dien-

den, end den førnævnte, at hver for sig skal skaffe en Pantebogsattest, og om det ikke kunde lade sig gøre, at de alle sammen under et — eller hvilken Form der nu kunde findes — kunde tilvejebringe disse Attester, denne Konstatering af, at de ere Gjere af deres Tiende, thi saa kunde de saa den Lettelse i deres Statter, som Loven dog har tilfattet at give dem.

Formanden (Sofus Høgsbro): Det ærede Medlem savnede Landbrugsministeren, men han er optagen af Forhandlingerne i det andet Ting.

Naberg: Maatte jeg endnu fremkomme med en eneste Bemærkning? Den angaar en Udtalelse, som er fremkommen fra det ærede Medlem for Københavns Abo Valgfreds (Scharling), jeg tror endog gentagende, og som gik ud paa at rette en Anmodning til den højtærede Finansminister om ikke at søge Statsgælden konverteret, eller at der i det hele taget ikke maatte foretages noget Skridt til, at Prioritetsrenten eller Renten i det hele taget skulde gaa ned. Det ærede Medlem anførte som Grund derfor, hvad der ogsaa er anført tidligere, at det var en Uret mod de smaa Kapitalister, der levede af deres Renter, at berøve dem en saa væsentlig Del af deres Indtægter. Naar Renten gik ned med ca. $\frac{1}{2}$ pCt., vilde det være $\frac{1}{3}$ af deres Indtægt. Nu forekommer det mig, at naar man tager Hensyn til den Prisnedgang, der er foregaaet i den sidste halve Snes Aar, paa alle Livsfornødenheder, hvorved Pengenes Købekraft er bleven endog betydelig mere forøget end den halve Procents Nedgang i Indtægterne, kan jeg ikke se, at der egentlig er sket dem nogen Uret. Der er ganske vist paa den ene Side en Formindstelse af deres Indtægt med $\frac{1}{2}$ pCt., men paa den anden Side er jeg overbevist om, at denne Formindstelse vil mere end opvejes ved den større Prisbillighed, hvormed de kunne købe deres Fornødenheder, saa at jeg ikke kan se, at der begaas nogen som helst Uret. Det er vel saa, at de ville gaa Glim af en Fordel, men det er jo sikkert, at enhver, der har sine Indtægter faste, har naaet en betydelig Fordel ved denne Prisnedgang i de forskellige Livsfornødenheder. Jeg vil derfor tillade mig at henstille til den højtærede Finansminister, at der, naar Lejlighed dertil viser sig, at være gunstig, igen foretages en ny Konvertering af en Del af Statens $3\frac{1}{2}$ pCt.s Obligationer til 3 pCt. Det blev sagt, jeg tror, at det var af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgfreds (S. Hage), at det var en Fordel